

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การดำเนินการวิจัยเรื่อง โมเดลสมการโครงสร้างแบบผสม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะ การบริหารจัดการชั้นเรียนของครู ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.799, S = 0.479$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านครูมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการมีภาวะผู้นำ ($\bar{x} = 3.984, S = 0.538$) ด้านการสื่อสาร ($\bar{x} = 3.922, S = 0.532$) ด้านการสร้างบรรยากาศชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.909, S = 0.515$) ด้านการประสานประโยชน์ ($\bar{x} = 3.883, S = 0.506$) และด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ ($\bar{x} = 3.296, S = 0.721$) ตามลำดับ

5.1.2 กลุ่มโปรไฟล์สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูโมเดลที่เหมาะสมในการวิเคราะห์ คือ โมเดลที่มีจำนวน 4 โปรไฟล์ (AIC = 2359.001, BIC = 2488.363, ABIC = 2399.452, LMRT = 511.492, BLRT = 524.370, $E_k = 0.949$) ประกอบด้วย

กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 “ครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก” จำนวน 289 คน (ร้อยละ 38.533) กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 “ครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงมากและนำนวัตกรรมมาใช้สูง” จำนวน 187 คน (ร้อยละ 24.933) กลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 “ครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำ” จำนวน 120 คน (ร้อยละ 16.000) และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 “ครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนต่ำแต่นำนวัตกรรมมาใช้ปานกลาง” เมื่อพิจารณาตามประสบการณ์ในการสอน พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนต่ำแต่นำนวัตกรรมมาใช้ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 68.966 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 5 – 10 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงมากและนำนวัตกรรมมาใช้สูง คิดเป็นร้อยละ 47.945 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 11 – 15 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงมากและนำนวัตกรรมมาใช้สูง คิดเป็นร้อยละ 68.478 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน 16 – 20 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก คิดเป็นร้อยละ 39.691 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอน มากกว่า 20 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก คิดเป็นร้อยละ 56.456 และเมื่อพิจารณาตามขนาดของสถานศึกษาที่ปฏิบัติงาน พบว่า ครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดเล็ก ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก คิดเป็นร้อยละ 53.000 ครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดกลาง ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่นำนวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก คิดเป็นร้อย

ละ 33.667 และครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงมากและนำนวัตกรรมมาใช้สูง คิดเป็นร้อยละ 45.333

5.1.3 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมการโครงสร้างแบบผสมปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยมีค่าสถิติประกอบด้วย $likelihood = -3766.052, AIC = 7926.104, BIC = 8836.259, ABIC = 8210.707, \chi^2 = 0.970$ โดยสัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 จำนวน 344 คน (ร้อยละ 45.867) รองลงมาได้แก่ สัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 จำนวน 230 คน (ร้อยละ 30.667) สัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 จำนวน 128 คน (ร้อยละ 17.067) และสัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 มีจำนวนน้อยที่สุดจำนวน 48 คน (ร้อยละ 6.400) เมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลในโมเดลสมการโครงสร้างแบบผสมของปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 12 ปราชญ์ผลดังนี้ กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 พบว่า การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ, การรับรู้ความสามารถในการสอนและจิตวิญญาณความเป็นครูส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.404, 0.3980.229 ตามลำดับจิตวิญญาณความเป็นครู การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การและการรับรู้บรรยากาศองค์การส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.311, 0.418 และ 0.214 ตามลำดับ

ส่วนการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.619 กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 พบว่าการรับรู้ความสามารถในการสอน ความพึงพอใจในงาน และจิตวิญญาณความเป็นครู ส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.672, 0.232 และ 0.279 ตามลำดับ ส่วนจิตวิญญาณความเป็นครูการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ และการรับรู้บรรยากาศองค์กรส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.420, 0.217 และ 0.284 ตามลำดับ และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.615 กลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 พบว่าการรับรู้ความสามารถในการสอน ความพึงพอใจในงาน และจิตวิญญาณความเป็นครู ส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.666, 0.220 และ 0.206 ตามลำดับ ส่วนจิตวิญญาณความเป็นครู และการรับรู้บรรยากาศองค์กร ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.477 และ 0.204 ตามลำดับ และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.450 และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 พบว่าการรับรู้บรรยากาศองค์กร และจิตวิญญาณความเป็นครู ส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.971 และ 0.260 ตามลำดับ ส่วนการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ และการรับรู้บรรยากาศองค์กรส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.583 และ 0.365 ตามลำดับ และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผล

ต่อการรับรู้ความสามารถในการสอน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ 0.713

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลในประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

5.2.1 จากผลการวิจัย พบว่า สมรรถนะการบริหารจัดการ ชั้นเรียนของครูโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านก็ยังคงพบว่าทุกด้านมีระดับสมรรถนะอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูนั้นเป็นความรู้ ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะอื่น ๆ เช่น เช่น อุปนิสัย ทัศนคติ บุคลิกภาพ เป็นต้น ที่ส่งผลต่อคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของครู และเป็นปัจจัยบ่งชี้ว่าครูคนนั้นจะปฏิบัติงานหรือสามารถสร้างผลงานได้อย่างโดดเด่น ในองค์กร (ชูชัย สมितिไกร, 2550, น. 41; ประจักษ์ ทรัพย์อุดม, 2550, น.1) ดังนั้นสมรรถนะจึงเป็นสิ่งที่มิได้เหมือนกันในตัวของคุณครูแต่ละคนซึ่ง ความรู้สาขาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา (Knowledge) และ ส่วนของทักษะ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญ ความชำนาญพิเศษด้านต่าง ๆ (Skill) นั้นเป็นเพียงแคส่วนประกอบภายนอกของสมรรถนะเท่านั้น ซึ่งส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม (Social Role) ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self Image) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Trait) และ แรงจูงใจ (Motive) ส่วนประกอบภายนอกเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับเขาวนปัญญาของบุคคลเท่านั้น ซึ่งการที่บุคคลมีความฉลาดสามารถเรียนรู้องค์ความรู้ต่าง ๆ และทักษะได้นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้มีผลการปฏิบัติงานที่โดดเด่น จึงจำเป็นต้อง

มีแรงผลักดันเบื้องต้น ลักษณะส่วนบุคคล ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง และบทบาทที่แสดงออกต่อสังคมอย่างเหมาะสมด้วย จึงจะทำให้บุคคลกลายเป็นผู้ที่มีผลงานโดดเด่นได้ หรือเกิดสมรรถนะในเรื่องนั้น ๆ (McClelland, 1973, pp. 1-14) ซึ่งจากความหมายของสมรรถนะที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นเครื่องที่แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานมีสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่เพียงแค่นี้ในระดับปานกลางเท่านั้น ครูผู้สอนส่วนใหญ่อาจมีความรู้ และทักษะการบริหารจัดการชั้นเรียนตามตัวบ่งชี้ด้านต่าง ๆ แต่อาจจะยังขาดแรงผลักดันเบื้องต้น หรือ คุณลักษณะส่วนบุคคล ภาพลักษณ์ของบุคคลที่จะทำให้เกิดสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบของสมรรถนะตามแนวคิดของแมคเคิลแลนด์ ที่ได้แบ่งองค์ประกอบของ Competency ตามความยาก-ง่ายของการพัฒนา กล่าวคือส่วนที่เป็น Knowledge (ความรู้) และ Skills (ทักษะ) นั้นถือว่าเป็นส่วนที่คนแต่ละคนสามารถพัฒนาให้มีขึ้นได้ ไม่ยากนักด้วยการศึกษาค้นคว้า (ทำให้เกิดความรู้ - Knowledge) และฝึกฝนปฏิบัติ (ทำให้เกิดทักษะ - Skills) ซึ่งในส่วนนี้นักวิชาการบางท่านเรียกว่า “Hard Skills” ในขณะที่องค์ประกอบส่วนที่เหลือคือ Self-Concepts (ทัศนคติค่านิยมและความเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง) รวมทั้ง Trait (บุคลิกลักษณะประจำของแต่ละบุคคล) และ Motive (แรงจูงใจหรือแรงขับภายในแต่ละบุคคล) เป็นสิ่งที่พัฒนาได้ยากเพราะเป็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคลและในส่วนนี้นักวิชาการบางท่านเรียกว่า “Soft Skills” เช่น ภาวะผู้นำ (Leadership) ความอดทนต่อความกดดัน (Stress Tolerance) เป็นต้น ดังนั้นการที่ครูผู้สอนจะมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนสูงขึ้นนอกเหนือจากความรู้ที่เรียนมา

และทักษะที่ได้รับจากการเข้ารับการอบรมตามหน่วยงานต่าง ๆ จัดขึ้นแล้ว ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยที่อยู่ในตัวของครูผู้สอนเอง ซึ่งจะต้องอาศัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กร หรือแม้กระทั่งแรงขับภายในของแต่ละบุคคลที่จะทำให้สามารถพัฒนาสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนให้สูงขึ้น ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัจฉรา หล่อตระกูล(2557, น. 204) ได้ศึกษาการพัฒนาสมรรถนะพนักงานมหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ในด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริการที่ดี และการทำงานเป็นทีม และยังไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พระมหา ยุทธนา ตุ่มอ่อน (2558, น. 56) ที่ได้ศึกษาสมรรถนะประจำสายงานของครู ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม พบว่า สมรรถนะประจำสายงานของครู ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุรเดช อนันตสวัสดิ์ (2554, น. 101) ได้ศึกษาเรื่อง โมเดลเชิงสาเหตุและผลของสมรรถนะของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่าโดยภาพรวมแล้วครูมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประทวน มูลหล้า (2552, น.95) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูระดับมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูระดับมัธยมศึกษาช่วงชั้นที่ 3 ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากและไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของวารุณี ผลเพิ่มพูน (2556, น. 63-67) ได้วิจัยการศึกษาสมรรถนะของข้าราชการครูในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 ผลการวิจัย พบว่า ข้าราชการครู มีการปฏิบัติงานตามสมรรถนะอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการมีภาวะผู้นำ ทั้งนี้เพราะคุณลักษณะที่สำคัญของครูนั้นจะต้องมีพฤติกรรมในการแสดงออกถึงความกระตือรือร้น และสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาการสอน การจูงใจให้นักเรียนตั้งใจเรียน ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ คอยชี้แนะนักเรียน ให้ปฏิบัติตามหน้าที่ด้วยความเข้าใจและกระตือรือร้น มีความเข้าใจปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการจัดกิจกรรมทางการเรียนการสอน ส่งเสริมและให้คำแนะนำนักเรียน ตัดสินใจปฏิบัติงานกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง มอบหมายความรับผิดชอบให้นักเรียนตระหนักว่าตนเองต้องมีความรับผิดชอบในการเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน เช่น ให้คำชมเมื่อนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้สำเร็จ และสร้างศรัทธาและความไว้วางใจเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน ซึ่งคุณลักษณะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนทุกคนจะต้องพึงมี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Michael Clyde Burkett (2010, p. 95) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบผู้นำกับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างบุคลิกผู้นำแบบเปิดรับการเปลี่ยนแปลงกับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชั้นเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวเป็นสิ่งสนับสนุนว่า พฤติกรรมการมีภาวะผู้นำของครูสามารถช่วยส่งเสริมสนับสนุนสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นแล้วถ้าครูมีสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนสูงย่อมส่งผลให้นักเรียนมีภาวะผู้นำสูงตามมาด้วย ดังเช่นผลการวิจัยของ Gornto (2009, p. 104) ได้ศึกษาผลกระทบของภาวะผู้นำ

นักเรียนในการบริหารจัดการชั้นเรียนแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบภาวะผู้นำนักเรียนในห้องเรียนที่มีการบริหารจัดการชั้นเรียนแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์กับการบริหารชั้นเรียนแบบธรรมดา ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการบริหารจัดการชั้นเรียนแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์มีภาวะผู้นำสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการบริหารจัดการชั้นเรียนแบบธรรมดา

ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ มีสมรรถนะอยู่ในระดับ ปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นวัตกรรมทางการศึกษามีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตไปอย่างรวดเร็วครูผู้สอนบางคนอาจปรับตัวไม่ทัน หรืออาจไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาในเรื่องดังกล่าว จึงส่งผลให้ครูกลุ่มนี้มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ต่ำกว่าด้านอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของตัวบ่งชี้ในด้านนี้ ประกอบไปด้วยพฤติกรรมเกี่ยวกับการสืบค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาใช้สอนนักเรียน การใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือผลิตสื่อการสอน การศึกษาค้นคว้า วิจัยเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ใหม่ ๆ การใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ สื่อการสอนที่ทันสมัยได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การเลือกใช้สื่อ นวัตกรรมประกอบการสอนที่เหมาะสมกับการพัฒนานักเรียน การใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม และการใช้คอมพิวเตอร์ทำงานธุรการชั้นเรียนให้สะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะบริบทของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานแต่ละแห่งนั้น มีความแตกต่างกันมาก สถานศึกษาบางแห่งไม่มีสัญญาณอินเทอร์เน็ต สถานศึกษาบางแห่งไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือการผลิตสื่อการสอน นอกจากนั้นแล้วสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขาดแคลนครู หรือมีจำนวนครูไม่ครบชั้น ดังนั้นการที่ครูจะนำ

นวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการชั้นเรียนอาจมีอุปสรรค ปัญหาต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ครูมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ต่ำกว่าด้านอื่น ๆ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เสาวนันท ขวัญแก้ว (2554, น. 101) ได้ศึกษาสมรรถนะทางวิชาการของครู ในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรี ธานี ผลการวิจัย พบว่า ระดับสมรรถนะทางวิชาการของครูด้านที่มีผลการประเมินต่ำ สุดคือด้านการวิเคราะห์ สังเคราะห์และการ วิจัย และเมื่อพิจารณาสมรรถนะในแต่ละด้านพบว่า ส่วนที่มี ค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษ

5.2.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลโปรไฟล์สมรรถนะการบริหาร จัดการชั้นเรียนของครู พบว่าโมเดล ที่มีความสอดคล้องกับข้อมูล เชิงประจักษ์และเป็นโมเดลประหยัด คือ โมเดลที่มีจำนวน 4 โปร ไฟล์ (AIC = 2359.001, BIC = 2488.363 ,ABIC = 2399.452, LMRT= 511.492, BLRT= 524.370) ซึ่งโมเดลดังกล่าวมีความ น่าจะเป็นที่จำแนกผลได้ถูกต้องชัดเจน 0.949 ($E_s=0.949$) โดย พารามิเตอร์ที่ประมาณค่าทุกตัวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบุคลากรในองค์กรย่อมมีความแตกต่างกัน หลายด้าน เช่น นิสัย อายุ เพศ สถานภาพสมรส บุคลิกภาพ ทักษะ ค่านิยม ปัจจัยดังกล่าวเป็นสิ่งที่แต่ละบุคคลมีและติดตัวมา ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการทำงาน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) อีกทั้ง ญานุพันธ์ เขจรนนท์ (2551) ระบุว่า ในแต่ละ องค์กรจึงเป็นที่รวมของความแตกต่าง ระหว่างบุคคล (Individual Difference) หากมีการทำความเข้าใจเรื่องความแตกต่างของ บุคคล ก็จะสามารจจูงใจให้บุคคล แสดงพฤติกรรมที่ต้องการ ได้มากขึ้น ในที่นี้มีงานวิจัยที่สะท้อนว่าคุณลักษณะส่วนบุคคล

ส่งผลต่อสมรรถนะการปฏิบัติงาน ได้แก่ งานวิจัยของ Trinder (2008) ได้แสดงถึงมาตรฐานของสมรรถนะเพื่อวัดคุณภาพของบุคลากรในองค์กร พบว่า สมรรถนะได้รับการพัฒนาจาก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การศึกษา (Education) การฝึกอบรม (Training) และประสบการณ์ (Experience) ซึ่งครูผู้สอนแต่ละคน แต่ละสถานศึกษา และแต่ละจังหวัดย่อมได้รับการศึกษา การฝึกอบรม และประสบการณ์ ในการบริหารจัดการชั้นเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้สามารถแบ่งกลุ่มแฝงสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูได้จำนวน 4 กลุ่ม โดยกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 ชื่อกลุ่ม “ครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่น่านวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก” และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดลึกลงไปตามขนาดโรงเรียนยังพบว่า ครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดเล็ก และครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดกลางส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มนี้ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53.000 และ 33.667 ตามลำดับเมื่อพิจารณารายละเอียดตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านการนำนวัตกรรมมาใช้มีค่าต่ำที่สุด นั้นแสดงว่า ครูในกลุ่มนี้มีความรู้ความเข้าใจทักษะ ตลอดจน มีทัศนคติ หรือแรงจูงใจในการนำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการชั้นเรียนน้อย ทั้งนี้อาจสาเหตุมาจาก 2 ประเด็น หลัก ๆ ประเด็นแรก คือ ขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำนวัตกรรมมาใช้ ประเด็นที่ 2 คือ ขาดสื่อวัตกรรมการจะนำมาใช้ในการบริหารจัดการชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่จันทวรรณ ปิยะวัฒน์ (2555) กล่าวว่า ปัญหาเทคโนโลยีทางการศึกษา โดยส่วนใหญ่ ได้แก่ ปัญหาความพร้อมของผู้สอน ครุยังขาดความพร้อมในการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยี ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของนวัตกรรม และเทคโนโลยีสารสนเทศ ครูผู้สอนขาดความรู้ขาดประสบการณ์และความชำนาญในการใช้สื่อ สร้างสื่อวัตกรรมการและเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือองค์ประกอบต่าง ๆ

เพื่อจัดการเรียนการสอน การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพได้นั้น ก็จะต้องเริ่มจากการพัฒนาครู/อาจารย์ก่อน ปัญหาด้านวัสดุ อุปกรณ์ งบประมาณ คือ ยังขาดงบประมาณในการพัฒนานวัตกรรม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของศศวัน ชินนาทศิริกุล (2556, น. 97-114) ได้ศึกษาสภาพการไอทีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการบริหารงานของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา พบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ มีสภาพการไอทีเทคโนโลยีสารสนเทศด้านการไอทีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน ในระดับที่มากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็กทั้งนี้เพราะโรงเรียนขนาดเล็กนั้นมีปัญหาทั้งในด้านบุคลากร และด้านวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับที่สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551, น. 6-7) ได้สรุปปัญหาในการบริหารจัดการโรงเรียนขนาดเล็กด้านการเรียนการสอน เนื่องจากโรงเรียนขนาดเล็กมีครูไม่ครบชั้น และไม่ครบสาระการเรียนรู้ ครูมีภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากการสอน ปัญหาด้านความพร้อมของปัจจัยสนับสนุน เนื่องจากการจัดสรรงบประมาณเป็นรายหัว จึงทำให้โรงเรียนขนาดเล็กซึ่งมีนักเรียนจำนวนน้อยได้รับงบประมาณน้อยตามไปด้วย ดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา นอกจากนั้นอาจเกิดจากการขาดการจัดการหรือสนับสนุนจากผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูง การที่จะนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้งานในสถานศึกษา ถ้าขาดซึ่งความสนับสนุนจากผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูงแล้ว ก็ถือว่าไม่ประสบความสำเร็จ ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต้น การได้รับความมั่นใจจากผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญและจำเป็นที่จะทำให้การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในสถานศึกษาประสบความสำเร็จ กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนสูงมากและน่านวัตกรรมมาใช้สูง โดยมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนโดยรวมอยู่ในระดับสูงที่สุด โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งแล้วตัวบ่งชี้ด้านการมีภาวะผู้นำ และด้านการจัดการชั้นเรียน เมื่อพิจารณาคุณลักษณะของครูที่อยู่ในกลุ่มดังกล่าว พบว่าเป็นครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 45.333 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ตัวบ่งชี้ด้านการมีภาวะผู้นำนั้นเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับการจูงใจให้นักเรียนตั้งใจเรียน ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ การชี้แนะนักเรียนให้ปฏิบัติตามหน้าที่ด้วยความเข้าใจและกระตือรือร้น การเข้าใจปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักเรียน การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการจัดกิจกรรมทางการเรียนการสอน การส่งเสริม และให้คำแนะนำนักเรียนตัดสินใจปฏิบัติงานกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองการทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักและความรับผิดชอบในการเรียน การสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน และการสร้างความไว้วางใจแก่นักเรียน สอดคล้องกับคุณลักษณะของครูที่มีจิตวิญญาณความเป็นครูที่ สำนักเลขาธิการคุรุสภา (2550, น. 83-84) กำหนดไว้ว่า คุณลักษณะทางจิตและพฤติกรรมการทำงาน ที่สะท้อนถึงการเป็นครูที่ดี ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ดังนี้ คือมีความเอื้ออาทร เข้าใจ และเอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนอย่างสม่ำเสมอและเท่าเทียมกัน มีมนุษยสัมพันธ์ ควบคุมอารมณ์ได้ และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา และอุทิศตนให้กับการพัฒนาผู้เรียน วางตนเหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องความประพฤติบุคลิกภาพ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพครู และศึกษาหาความรู้ และพัฒนาการสอนอยู่เสมอ และยังสอดคล้องกับ ข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ พ.ศ. 2548 ข้อ 3 ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริมให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า ส่วนพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ด้านการจัดการชั้นเรียน นั้นเป็นพฤติกรรมของครูเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี

ระหว่างครูกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียน การจัดทำข้อมูลสารสนเทศของนักเรียนเป็นรายบุคคลและเอกสารประจำชั้นเรียนครบถ้วนเป็นปัจจุบัน การนำข้อมูลสารสนเทศไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเต็มศักยภาพ การทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนด กฎกติกา ข้อตกลงในชั้นเรียน และการแก้ปัญหา/พัฒนา นักเรียนด้านระเบียบวินัยโดยการสร้างวินัยเชิงบวกในชั้นเรียน ซึ่งพฤติกรรมที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ล้วนเป็นกิจวัตรประจำวันที่ครูทุกคนจะต้องทำ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของการจัดการชั้นเรียนที่ Brophy (1996, p. 5) กล่าวไว้ว่า หมายถึง การที่ครูสร้างและคงสภาพสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ที่นำไปสู่การจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จทั้งในด้านสิ่งแวดล้อม การสร้างกฎระเบียบและการดำเนินการที่ทำให้บทเรียนมีความน่าสนใจอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวิชาการในชั้นเรียนกลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 เป็นกลุ่มที่ครูมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนโดยรวมสูงเป็นอันดับที่สอง เมื่อพิจารณารายละเอียดของตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวบ่งชี้ด้านการภาวะผู้นำ และตัวบ่งชี้ด้านการสื่อสาร และด้านการประสานประโยชน์ และกลุ่มโปรไฟล์ ที่ 4 เป็นกลุ่มที่ครูมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนโดยรวมต่ำที่สุด โดยมีชื่อกลุ่มว่า “ครูสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนต่ำแต่น่านวัตกรรมมาใช้ปานกลาง” เมื่อพิจารณาข้อมูลพื้นฐานของครูกลุ่มนี้ พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มนี้ คิดเป็น ร้อยละ 68.966 เมื่อพิจารณาตามตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวบ่งชี้ที่มีระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการสื่อสาร ทั้งนี้เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของตัวบ่งชี้ดังกล่าว พบว่า พฤติกรรมของครูประกอบด้วยการถ่ายทอดความคิดเป็นคำพูดให้นักเรียนเข้าใจได้ การติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ โดยพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม การมอบหมายงานให้นักเรียนด้วยถ้อยคำ การสั่งงานที่รัดกุมตรงกับ ความหมาย การใช้ช่องทางอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่หลากหลายใน

การสื่อสารการสื่อสารให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนถึงพฤติกรรมที่คาดหวังหรือที่พึงประสงค์ การยิ้มแย้มแจ่มใสเพื่อเสริมสร้างการติดต่อสื่อสารกับนักเรียน การกระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนใจ และมีส่วนร่วมในการสื่อสาร และการประเมินผลการสื่อสารเพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจากคุณลักษณะพฤติกรรมที่กล่าวมาจะเห็นว่าครูในกลุ่มนี้เป็นครูที่บรรจงใหม่ซึ่งอาจจะยังไม่คุ้นเคย หรืออาจมีพฤติกรรมส่วนตัวไม่ค่อยพูด หรืออาจพูดไม่เก่ง และมีความเป็นส่วนตัวค่อนข้างสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลที่สมควรได้รับการพัฒนาให้สูงขึ้น เพราะธรรมชาติของอาชีพครูนั้นจะต้องประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีทางกาย วาจาและจิตใจและต้องไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์และสังคมของศิษย์และผู้รับบริการ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ยนต์ ชุ่มจิตต์ (2550, น. 136) ได้ทำการรวบรวมคุณลักษณะของครูที่ดีตามทัศนะของบุคคลทั่วไปไว้ได้ 21 คุณลักษณะ ได้แก่ มีลักษณะท่าทางดี มีความประพฤติดี มีอัธยาศัยดี มีความยุติธรรม เข้าได้กับทุกชนชั้น เอาใจใส่ทุกข์สุขของศิษย์ พัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีความสามารถในการทำงาน มีความเป็นผู้นำ มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีความสามารถในการสอน มีสุขภาพอนามัยที่ดี เป็นตัวของตัวเอง มีจริยธรรมสูง เข้มแข็ง อดทน คล่องแคล่วว่องไว ยืดหยุ่นผ่อนปรน สติปัญญาดี มีวิจารณ์ญาณ ไม่มัวเมาในอบายมุขทั้งปวง และในการศึกษาของ ชมพูนุท ร่วมชาติ (2548, น. 26) ได้ทำการสังเคราะห์คุณลักษณะของครูที่พึงประสงค์ไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะและเทคนิควิธี ด้านบุคลิกภาพ และด้านสัมพันธภาพกับสังคม ดังนั้นครูต้องมีสมรรถนะด้านการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียน เพราะการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถรับผิดชอบควบคุมดูแลตนเองได้ในอนาคตการจัดบรรยากาศมีทั้งด้านกายภาพเป็น

การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนทั้งการจัดตกแต่งในห้องเรียน จัดที่นั่งจัดมุมเสริมความรู้ต่าง ๆ ให้สะดวกต่อการเรียนการสอน ทางด้านจิตวิทยาเป็นการสร้างความอบอุ่นความสบายใจให้กับ ผู้เรียนผู้สอน ควรจัดบรรยากาศทั้ง 2 ด้านนี้ให้เหมาะสม นอกจากนี้การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้เกิดความสนุกสนาน ผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่จะสร้างคุณลักษณะ นิสัยของการใฝ่เรียนรู้การมีนิสัยรักการเรียนรู้การเป็นคนดีและการมีสุขภาพจิตที่ดีสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในปัจจุบันและอนาคตต่อไป

5.2.3 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมการโครงสร้าง แบบผสมปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียน ของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

5.2.3.1 โมเดลสมการโครงสร้างแบบผสมปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาขั้น พื้นฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดีมาก (likelihood = -3766.052, AIC = 7926.104, BIC = 8836.259, ABIC = 8210.707, $\xi_1 = 0.970$) โดยสัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัด เข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 มากที่สุด จำนวน 344 คน (ร้อยละ 45.867) รองลงมาได้แก่ สัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 จำนวน 230 คน (ร้อยละ 30.667) สัดส่วนของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้า กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 จำนวน 128 คน (ร้อยละ 17.067) และสัดส่วน ของกลุ่มครูที่ถูกจัดเข้ากลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 มีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 48 คน (ร้อยละ 6.400) ทั้งนี้พบว่า กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 มีตัว บ่งชี้ที่เป็นองค์ประกอบที่ดีที่สุดในการจำแนกกลุ่ม คือ ตัวบ่งชี้ด้าน การสื่อสาร สะท้อนว่าคุณลักษณะที่เป็นลักษณะเด่นของครูในกลุ่ม โปรไฟล์ที่ 1 คือ เป็นครูที่อหยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ช่างพูดจา ปร่าศรัย สามารถพูดคุย ติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ ได้ กลุ่มโปร

การปฏิบัติหน้าที่ราชการเกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและความก้าวหน้าแก่ราชการ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) กำหนด” ดังนั้นเพื่อให้การจัดการศึกษาของชาติบรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาคุณภาพครูจึงมีความสำคัญมาก เพราะครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะสร้างเด็กให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยการสอนและปฏิบัติตนต่อนักเรียนอย่างถูกต้องตามหลักการ เพื่อพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง และใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ฉะนั้นความสำเร็จของการสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลงของกระทรวงศึกษาธิการ ควรจะเริ่มต้นจากการพัฒนาสมรรถนะของครู เพื่อให้ครูเกิดการเปลี่ยนแปลง/ปรับเปลี่ยนวิธีการทำงาน นอกจากนี้ รัฐบาลได้กำหนดมาตรการสำคัญให้มีการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน แต่จะเห็นว่าการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษแรก (พ.ศ.2542 – 2551) แม้จะประสบความสำเร็จในบางเรื่องแต่ยังไม่บรรลุเป้าหมายที่สำคัญที่สุด คือ“คุณภาพผู้เรียน” (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2554, น. 6-7)

5.2.3.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างแบบผสม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการ ชั้นเรียนของครูสังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 12 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู คือ การรับรู้บรรยากาศองค์การรับรู้ความสามารถในการสอน ความพึงพอใจในงาน การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ และจิตวิญญาณความเป็นครู ส่วนตัวแปรแฝงที่ส่งอิทธิพลระหว่างกันได้แก่ จิตวิญญาณความเป็นครู การรับรู้บรรยากาศองค์การ และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอน ทั้งนี้เมื่อพิจารณาแยกรายกลุ่มไปรไฟล์ พบว่า

กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู คือ การรับรู้ความสามารถในการสอน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคุณลักษณะเด่นของครูในกลุ่มนี้ คือ เป็นครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการมีภาวะผู้นำด้านการจัดการชั้นเรียน ด้านการสื่อสาร และด้านการประสานประโยชน์ และด้านการนำนวัตกรรมไปใช้อยู่ในระดับปานกลาง และมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการนำนวัตกรรมไปใช้ต่ำที่สุด

กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู คือ การรับรู้ความสามารถในการสอน และความพึงพอใจในงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคุณลักษณะเด่นของครูในกลุ่มนี้ คือ เป็นครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนสูงที่สุด และมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการมีภาวะผู้นำด้านการจัดการชั้นเรียน ด้านการสื่อสาร และด้านการประสานประโยชน์อยู่ในระดับสูง

กลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู คือ การรับรู้ความสามารถในการสอน และความพึงพอใจในงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคุณลักษณะเด่นของครูในกลุ่มนี้ คือ เป็นครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการมีภาวะผู้นำด้านการจัดการชั้นเรียน ด้านการสื่อสาร และด้านการประสานประโยชน์อยู่ในระดับสูง

และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู คือ การรับรู้บรรยากาศองค์กร และการรับรู้ความสามารถในการสอน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคุณลักษณะเด่นของครูในกลุ่มนี้ คือ เป็นครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับต่ำที่สุด โดยมีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการมีภาวะผู้นำด้านการจัดการชั้นเรียน ด้านการสื่อสาร ด้านการประสานประโยชน์ และด้านการนำนวัตกรรมมาใช้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งตัวแปรแฝงต่าง ๆ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) การรับรู้ความสามารถในการสอน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถในการสอน เป็นตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อ สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู ในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1, 2, 3 และ 4 โดยกลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 มีขนาดอิทธิพลมากที่สุด รองลงมา คือกลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 กลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 เป็นกลุ่มครูที่มี สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนทุกตัวบ่งชี้สูงที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 เป็นกลุ่มครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการ ชั้นเรียนอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกัน ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะว่าการรับรู้ความสามารถในการสอนของครูเป็นความเชื่อ ของครูเกี่ยวกับความสามารถของตนในการจัดการและดำเนินการ ต่าง ๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานทางด้านการสอนบรรลุผลตามระดับที่ ได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bandura (2000, p. 212) ที่ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตน (Perceived Self-efficacy หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Self-efficacy) ว่าเป็นความเชื่อของบุคคลในความสามารถของเขาในการที่จะ ดำเนินการต่าง ๆ ในแนวทางที่ทำให้เขามีอำนาจเหนือเหตุการณ์ ต่าง ๆ ที่มีผลต่อชีวิตของเขา การรับรู้ความสามารถของตนถือเป็น ความเชื่อ (Future-Oriented Belief) เกี่ยวกับระดับความสามารถ ของบุคคลที่คาดว่าจะแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ โดยความเชื่อนี้จะมีอิทธิพลต่อทั้งแบบแผนการคิด (Thought Patterns) และอารมณ์ความรู้สึก (Emotions) ซึ่งจะเป็นสิ่งที่จะ นำไปสู่การกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล (Actions) กล่าวคือการรับรู้ความสามารถของตนจะเป็นสิ่งที่กำหนดว่าเมื่อ บุคคลจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายหรือความล้มเหลว หลาย ๆ ครั้ง บุคคลจะยังคงทุ่มเทความพยายามเพื่อให้บรรลุ

เป้าหมายและฝึกฝนตนเองเพื่อให้สามารถควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของเขาในระดับมากขึ้นเพียงใด (Tschannen-Moran, WoolfolkHoy and Hoy, 1998, pp. 207-210 citing Bandura, 1997) ซึ่งจากความสำคัญของการรับรู้ความสามารถในการสอนดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้การรับรู้ความสามารถในการสอนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูทุกกลุ่ม โดยกลุ่มที่ได้รับอิทธิพลมากกว่าก็จะทำให้เกิดสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับอิทธิพลน้อยกว่า ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของครูของ Tschannen-Moran, Woolfolk Hoy and Hoy (1998, pp. 202-248) พบว่า การรับรู้ความสามารถของครูมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานทางด้านการสอนของครูร่วมด้วยกล่าวคือการรับรู้ความสามารถของครูจะมีผลต่อความพยายามการตั้งเป้าหมายและระดับความมุ่งมั่นปรารถนา (Aspiration) ที่ครูจะทุ่มเทในการสอนโดยพบว่าครูที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีลักษณะที่สำคัญคือเปิดกว้างในการรับแนวคิดใหม่ ๆ และ มุ่งมั่นที่จะทดลองเพื่อแสวงหาวิธีการใหม่ ๆ ที่ดีที่จะช่วยตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้การรับรู้ความสามารถของครูยังมีอิทธิพลต่อความคงทนในการใช้ความพยายาม (Persistence) เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งที่ทำให้เกิดความยากลำบากและความ สามารถที่จะปรับตัวสู่สภาพเดิมได้ง่าย (Resilience) เมื่อประสบกับความล้มเหลว อีกทั้งยังพบว่าครูที่รับรู้ความสามารถของตนจะไม่ตำหนิเมื่อผู้เรียนทำผิดพลาดและจะใช้ความพยายามหรือทุ่มเทเวลาอย่างมากในการสอนผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ยาก และที่สำคัญ พบว่า ครูที่รับรู้ความสามารถของตนจะมีความกระตือรือร้นในการสอน

(Enthusiasm for teaching) มีความยึดมั่นผูกพันต่อการสอนและ
 เข้าสอนอย่างสม่ำเสมอ (Stay in teaching) (Tschannen-
 Moran, Woolfolk Hoy and Hoy, 1998, pp. 202-248)
 สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ
 วีรวรรณ สุทิน (2551, น. 132) ได้วิจัย พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลมาก
 ที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมี
 ประสิทธิภาพ คือ การรับรู้ความสามารถของครูในการสอน โดยมี
 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .81

2) ความพึงพอใจในงานผลการวิจัยพบว่า ความพึง
 พอใจในงานเป็นตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหาร
 จัดการชั้นเรียนของครู ในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 และ 3 โดยกลุ่มโปร
 ไฟล์ที่ 2 มีขนาดอิทธิพลมากกว่า กลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 โดยครูที่อยู่ใน
 กลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 เป็นกลุ่มครูที่มีสมรรถนะ
 การบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับสูง ในลำดับที่ 1 และลำดับ
 ที่ 2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรความพึงพอใจในงาน เป็นตัวแปรที่
 มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้ครูผู้สอนเกิดสมรรถนะในการบริหาร
 จัดการชั้นเรียน ทั้งนี้เพราะว่า ความพึงพอใจในงานเป็นลักษณะ
 ทางจิตอย่างหนึ่งของผู้ประกอบวิชาชีพครูควรจะมี เนื่องจากความพึง
 พอใจในงานมีความสำคัญต่อความผาสุกทางอารมณ์และ
 สุขภาพจิตที่ดีของบุคคล ถือเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สำคัญที่ พบว่า มี
 ผลต่อการปฏิบัติงานของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับ Hackman and
 Oldham (1980, pp. 104-105) ที่เห็นว่าความพึงพอใจในงาน
 จำแนกออกเป็น 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบแรก คือ ความพึงพอใจ
 ในงานด้านบริบท (Context Satisfaction) ได้แก่ ความพึงพอใจที่
 มีต่อความมั่นคงในงาน (Job Security) ค่าตอบแทนเพื่อน
 ร่วมงานและหัวหน้างาน องค์ประกอบที่สอง คือความพึงพอใจใน

ลักษณะงาน (Affective Outcomes) ได้แก่ ความพึงพอใจเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในงาน (Internal work Motivation) ความพึงพอใจในความก้าวหน้าของงาน (Growth Satisfaction) และ ความพึงพอใจในงานทั่ว ๆ ไป (General Satisfaction) ซึ่งตัวแปรความพึงพอใจในงานนี้ยังสอดคล้องกับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่จะทำงานให้ประสบผลสำเร็จ คือ หลักอิทธิบาท 4 ข้อฉันทะ คือ ความต้องการที่จะทำ ใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้น และปรารถนาจะทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ไป จากความสำคัญของความพึงพอใจในงานที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำให้ครูเกิดสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของผลการศึกษาของ Olayiwola (2011, p. 579) ที่พบว่า ความพึงพอใจในงานและการรับรู้ความสามารถแห่งตนเป็นตัวทำนายความสามารถในการปฏิบัติงานของพนักงาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Allison (2008, p. 3) ที่พบว่า ความพึงพอใจในงานมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับ Petty , McGee and Cavender (1984, pp. 712-721) ที่ศึกษาความพึงพอใจในงานในรูปแบบของอารมณ์ที่เป็นภาพรวมของความพึงพอใจในงานของบุคคล (Overall Job Satisfaction) พบว่าความพึงพอใจในงานกับผลการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กันสูง (Mean Corrected Correlation = .31) สอดคล้องกับผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยของ Judge et al (2001, pp. 376-407) ที่ได้สังเคราะห์งานวิจัยจำนวน 312 เรื่อง ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานและการปฏิบัติงานของบุคคล จากฐานข้อมูล PsycINFO (1967-1999) จากบรรณานุกรมของการทบทวนงานวิจัยทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพที่ผ่านมา และ

จากวารสารต่างๆ รวม 21 วารสาร (ค.ศ.1983 - 2001) พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างความพึงพอใจในงานที่เกิดขึ้นจากสภาวะภายในจิตใจหรืออารมณ์ที่เป็นภาพรวมของความพึงพอใจในงาน กับผลการปฏิบัติงานของบุคคล (Mean true correlations = .30) สำหรับการทำงานทางด้านการสอนก็พบผลที่สอดคล้องกัน เช่น จากการศึกษาของ ชัญญา ลีศัตร์พ่าย (2552, น. 161-162) พบว่าพฤติกรรมการทำงานภายใต้ระบบการบริหารจัดการแนวใหม่ตามหลักธรรมาภิบาลได้รับอิทธิพลทางบวกโดยตรงจากความพึงพอใจในการทำงาน สอดคล้องกับ วีรวรรณ สุกิน (2551, น. 132-134) พบว่า ตัวแปรความพึงพอใจในงานส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .09 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปัญญา ประดิษฐ์บาทูภา (2556, น.133) ที่พบว่า ความพึงพอใจในงานมีอิทธิพลทางตรงต่อสมรรถนะของอาจารย์ มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบอีกว่า ความพึงพอใจในงานมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานผ่านสมรรถนะของอาจารย์มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล เท่ากับ .05 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) การรับรู้บรรยากาศองค์การ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้บรรยากาศองค์การ เป็นตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู ในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 เพียงกลุ่มเดียว ซึ่งคนในกลุ่มนี้เป็นครูที่มีสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนในตัวเอง ซึ่งอยู่ในระดับต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ แต่เมื่อพิจารณาระดับของสมรรถนะ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งก็ถือว่าอยู่ในระดับที่พอใช้สำหรับสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียน

ในยุคปฏิรูปการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการรับรู้บรรยากาศองค์การ (Organization Climate) นั้นเป็นการรับรู้ หรือความรู้สึกของบุคลากรที่มีต่อสภาพแวดล้อมในองค์กรที่ตนปฏิบัติงานอยู่ ซึ่งในแต่ละองค์กรจะมีความแตกต่างกันไป และส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานรวมทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงาน ซึ่งประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ ด้านโครงสร้าง ด้านมาตรฐานงาน ด้านความรับผิดชอบ ด้านการยอมรับการให้รางวัล ด้านการสนับสนุน และด้านความผูกพันต่อองค์กร ดังนั้นถ้าบรรยากาศองค์การดีก็ย่อมส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานของบุคคลในองค์กรนั้น ๆ ด้วย แต่ในทางกลับกันถ้าบรรยากาศองค์การไม่ดีก็ย่อมส่งผลเสียต่อการปฏิบัติงานของบุคคลในองค์กรนั้น เช่นเดียวกัน ในการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าครูในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 4 ได้รับอิทธิพลสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนจากการรับรู้บรรยากาศองค์การ อยู่ในระดับที่สูงมาก ซึ่งสมรรถนะในการปฏิบัติงานของครูได้รับอิทธิพลทางบวกจากปัจจัยด้านองค์การอันประกอบไปด้วยภาวะผู้นำของผู้บริหาร การควบคุมบังคับบัญชา ความสัมพันธ์ภายในองค์กร แสดงให้เห็นว่าถ้าผู้บริหารมีความสามารถในการชักชวน จูงใจให้ครูมีความยินดีที่จะปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และมีการควบคุมบังคับบัญชาในการปฏิบัติหน้าที่ของครู เช่น การให้เสรีภาพในการทำงาน การให้โอกาสในการทดลองริเริ่มทำงานด้วยตนเอง การควบคุมอยู่ห่างๆ ก็จะเป็นผลให้ครูมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานสูงมากขึ้น นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหาร ครูและบุคลากรในโรงเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ครูมีสมรรถนะสูงขึ้นกล่าวคือ ถ้าผู้บริหาร ครู และบุคลากรในโรงเรียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และส่งเสริมร่วมมือสนับสนุนกันทำงานก็จะทำให้ครูทุกคนทำงานได้ประสบผลสำเร็จมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานสูงและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสถานศึกษา ปัจจัยด้านองค์การส่งผลต่อสมรรถนะของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าถ้าผู้บริหารมีความสามารถในการ

ซึกชวณ จูงใจให้ครูมีความยินดีที่จะปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และมีการควบคุมบังคับบัญชาในการปฏิบัติหน้าที่ของครู เช่น การให้เสรีภาพในการทำงาน การให้โอกาสในการริเริ่มทำงานด้วยตนเองก็จะเป็นผลให้ครูมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานสูงมากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Stephen (2010, p. 1) พบว่า บรรยากาศองค์กรเป็นตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถทำนายความมุ่งมั่นในการทำงานของครูมืออาชีพ สอดคล้องกับ ลัดดา พัชรวิภาส (2550, น. 82) พบว่า บรรยากาศขององค์กรในมิติความผูกพันในองค์กรมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการทำงานและมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกล่าวคือพนักงานที่มีความผูกพันกับองค์กรมากอาจจะส่งผลทำให้มีประสิทธิภาพการทำงานมากขึ้นสอดคล้องกับ ชิตติกร บุญประครอง (2550, น. 89) พบว่า การรับรู้บรรยากาศองค์กรมีความสัมพันธ์กับความทุ่มเทในการปฏิบัติงานและการพัฒนาตนเองของพนักงาน สอดคล้องกับ นิภัณฑุชลา ลั่นเหลือ (2554, น. 248) ภาวะผู้นำเชิงวิสัยทัศน์เป็นตัวแปรตาม ได้รับอิทธิพลรวมในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากปัจจัยเชิงสาเหตุบรรยากาศองค์การสูงสุด มีค่าเท่ากับ 0.87 และความคิดสร้างสรรค์เป็นตัวแปรตามได้รับอิทธิพลรวมในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากปัจจัยเชิงสาเหตุบรรยากาศองค์การสูงสุด มีค่าเท่ากับ 1.21 สอดคล้องกับประทวน มูลหล้า (2552, น. 15) ได้ศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู ได้แก่ บรรยากาศในโรงเรียนแบบมุ่งผลสำเร็จของงานสามารถร่วมกันอธิบายสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนโดยรวมได้ร้อยละ 41.10 นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรเดช อนันตสวัสดิ์ (2554, น.101) ได้ศึกษา พบว่า ตัวแปร

ที่มีอิทธิพลทางตรงต่อสมรรถนะครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สูงที่สุดคือตัวแปรด้านองค์การ

4) การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ ผลการวิจัยพบว่า การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การเป็นตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 เพียงกลุ่มเดียว ซึ่งลักษณะของครูในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 คือ มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนตามตัวบ่งชี้ด้านการสื่อสารด้านการจัดการชั้นเรียน ด้านการประสานประโยชน์และด้านการมีภาวะผู้นำ และจากผลการวิจัยยังพบอีกว่าการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การยังส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอนในของครูในทุกกลุ่มโปรไฟล์ ซึ่งจะส่งผลต่อสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูในทุกกลุ่มอีกด้วย ทั้งนี้เพราะว่า การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การนั้นเป็นการที่บุคคลได้รับการสอนหรือได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำงานและการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลอื่นในองค์การ จำแนกเป็นการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมจากองค์การและการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมจากกลุ่มที่ทำงานร่วมกันโดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมจากองค์การ เช่น การที่บุคคลได้รับการเอื้ออำนวยจากองค์การให้เรียนรู้เกี่ยวกับความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำงานด้านการสอนเช่น การจัดโครงการฝึกอบรม การเปิดโอกาสให้เข้าร่วมประชุมสัมมนาและการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น และการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมจากกลุ่มที่ทำงานร่วมกัน เช่น การที่บุคคลได้รับการถ่ายทอด การชี้แนะและโอกาสจากหัวหน้างานหรือเพื่อนร่วมงานในการพัฒนาความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำงานด้านการสอนซึ่งเทคนิคหรือวิธีการถ่ายทอดทางสังคมที่สำคัญ พบว่ามี 4 เทคนิค ได้แก่ การจัดปฐมนิเทศ (Orientation Sessions) การจัด

โปรแกรมฝึกอบรม (Training Programs) การมีพี่เลี้ยงหรือที่ปรึกษา (Mentoring) และข้อมูลข่าวสารที่องค์การเผยแพร่ (Information Dissemination) โดยการจัดปฐมนิเทศถือเป็นกิจกรรมที่ใช้ในการต้อนรับสมาชิกใหม่ เป็นการสอนให้สมาชิกใหม่เรียนรู้เกี่ยวกับองค์การและยังเป็นการช่วยเพิ่มความยึดมั่นผูกพันในองค์การของสมาชิกให้มากขึ้น สำหรับการจัดโปรแกรมฝึกอบรมจะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้หรือปรับปรุงพัฒนาทักษะในการทำงาน ในขณะที่การมีพี่เลี้ยงหรือที่ปรึกษาจะช่วยให้บุคคลเข้าใจถึงปัญหาหรือสิ่งที่ซ่อนอยู่ในองค์การ ช่วยให้ความกระจ่างในสถานการณ์การทำงานที่ยากที่จะเข้าใจ นอกจากนี้พี่เลี้ยงหรือที่ปรึกษายังเป็นเสมือนผู้สนับสนุนหรือผู้คุ้มครอง รวมถึงบุคคลผู้ให้ความเห็นอกเห็นใจอีกด้วย ส่วนการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร นั้นพบว่าองค์การสามารถเผยแพร่ข่าวสารให้สมาชิกในองค์การรับรู้ได้หลายทาง เช่นจดหมายข่าว การติดประกาศที่บอร์ด การส่งจดหมายซึ่งอาจจะเป็นจดหมายธรรมดาหรือเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การจัดทำเป็นคู่มือหรือรายงานพิเศษต่าง ๆ โดยข้อมูลข่าวสารที่เผยแพร่อาจมีหลายลักษณะเช่น ข่าวทั่วๆ ไป แถลงการณ์เกี่ยวกับนโยบายและเป้าหมายขององค์การ ข้อมูลเกี่ยวกับผลประโยชน์สิทธิพิเศษหรือบริการต่าง ๆ สำหรับสมาชิกขององค์การหรือข้อเสนอแนะในการเพิ่มหรือปรับปรุงการปฏิบัติงาน เป็นต้น (Moreland and Levine, 2001, pp. 71-73 citing Grant, 1995; Guzzo, Jette and Katzell, 1985; Kram. 1988) ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 เป็นเพียงกลุ่มเดียวที่ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (จารุณี แก้วทอง, 2552; ชัยวิทย์ ประเสริฐสุข, 2546 ; สมจิตต์ วงศ์สุวรรณศิริ, 2545; Shanna, 2003, p. 78)

พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างการรับรู้การสนับสนุนจากองค์การกับความสามารถในการปฏิบัติงานของครู สอดคล้องกับ Wei (2004, p. 75) พบว่า การรับรู้การสนับสนุนจากองค์การมีอิทธิพลต่อความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากร ทั้งนี้เมื่อบุคลากรมีการรับรู้การสนับสนุนจากองค์การทำให้การปฏิบัติงานดีขึ้น เนื่องจากมีเจตคติที่ดีต่องาน และมีการทำงานที่ดีขึ้น และสอดคล้องกับ Rhoades et al (2002, p. 698) กล่าวว่า การรับรู้การสนับสนุนจากองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับ วรรณะ บรรจง (2551, น. 143) ได้วิจัย พบว่า การถ่ายทอดทางสังคมจากโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมครูนักวิจัย สอดคล้องกับวีรวรรณ สุกิน (2551, น. 132) พบว่า ตัวแปรการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .07 และยิ่งสอดคล้องกับ จิริสุดา บัวผัน (2554, น. 112) ได้ศึกษา พบว่า การสนับสนุนจากองค์การในภาพรวม มีความสัมพันธ์ระดับสูงทางบวกกับการปฏิบัติงานตามสมรรถนะหลักของทันตแพทย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนปัญญา ประดิษฐบาทุกา (2556, น. 130) ได้ศึกษา พบว่า การรับรู้การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐานผ่านความพึงพอใจในงาน และสมรรถนะของอาจารย์ มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล เท่ากับ .05 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) จิตวิญญาณความเป็นครู เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูทุกกลุ่ม และยังทำหน้าที่ส่งผ่านไปยังตัวแปรความพึงพอใจในงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ตัวแปรจิตวิญญาณความเป็นครูนั้นเป็นคุณลักษณะทางจิตและพฤติกรรมการทำงาน ที่สะท้อนถึงการเป็นครูที่ดี

ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ดังนี้ คือ มีความเอื้ออาทร เข้าใจ และเอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนอย่างสม่ำเสมอและเท่าเทียมกัน (สำนักเลขาธิการ ครุสภา, 2550, น. 83-84) สอดคล้องกับที่ พะนอม แก้วกำเนิด (2552) กล่าวไว้ว่า จิตวิญญาณความเป็นครู เป็นความรู้สึกนึกคิดที่เกิดจากความตระหนัก (เห็นคุณค่าตนเอง) และศรัทธา (ความเชื่อและเคารพในความเป็นตนเอง) เป็นความเชื่อที่อยู่เหนือเหตุผลให้ความสำคัญ ความมีคุณค่าของบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาเยาวชน มีความผูกพัน มุ่งกระทำหน้าที่ให้เกิดความสัมฤทธิ์สูงสุด ซึ่งคุณลักษณะต่างๆ เกี่ยวกับจิตวิญญาณความเป็นครูที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ล้วนเป็นคุณลักษณะพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผู้ที่ประกอบวิชาชีพครู คือ คุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณ เพราะจะทำให้เป็นผู้ที่มีคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ เป็นผู้ที่มีจิตใจสูงกว่าสัตว์ทั้งหลายอาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง ได้รับความยอมรับจากบุคคลทั่วไป สมกับคำว่า “ปુชนียบุคคล” ซึ่งสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของผู้ประกอบอาชีพครูทุกคนจะต้องมี คือ “จิตวิญญาณความเป็นครู” ดังนั้นเมื่อครูทุกคนมีจิตวิญญาณของความเป็นครูแล้วย่อมส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน และตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ดังนั้นครูที่มีจิตวิญญาณความเป็นครู จะทำให้ครูประกอบอาชีพครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ และครูที่มีจิตวิญญาณมักจะมีความเป็นมิตร ดูแลเอาใจใส่ เข้าใจ ยอมรับและอดทนต่อนักเรียน (Palmer, 2003)

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อผู้สนใจในการนำผลการวิจัยไปใช้ หรือในการทำการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 จากผลการศึกษา พบว่า สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูทุกกลุ่มด้านน่านวัตกรรมมาใช้อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะในการปฏิบัติงานของครูควรนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้วางแผนเพื่อจัดอบรมพัฒนาครูให้มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการน่านวัตกรรมมาใช้ให้สูงขึ้น โดยปัจจัยที่ส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูของครูทุกกลุ่ม คือ การรับรู้ความสามารถในการสอน และตัวแปรที่จะทำให้ครูเกิดการรับรู้ความสามารถในการสอน คือ การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ จากการนิเทศภายใน การเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรือการฝึกอบรมที่หน่วยงานต่าง ๆ จัดขึ้น

5.3.1.2 จากผลการวิจัย พบว่า ครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดเล็ก และครูที่สอนในสถานศึกษาขนาดกลางส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มครูสมรรถนะบริหารจัดการชั้นเรียนปานกลางแต่น่านวัตกรรมมาใช้ต่ำมาก คิดเป็นร้อยละ 53.000 และ 33.667 ตามลำดับ หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาครู ควรมีการจัดกลุ่มของครูตามสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถบอกได้ว่าครูแต่ละคนมีระดับสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในกลุ่มแฉงใด และสามารถนำผลที่ได้จากการจัดกลุ่มแฉงไปใช้ในการระบุว่า ครูกลุ่มใดที่จะต้องมีการส่งเสริมในเรื่องใดที่ส่งผลต่อการสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียน ไม่ใช่ว่าจะต้องส่งเสริมให้กับครูทุกคน ซึ่งจะช่วยประหยัดเวลาและงบประมาณในการพัฒนาครู

5.3.1.3 จากผลการวิจัย พบว่า ครูในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 1 และ 4 เป็นกลุ่มครูที่ควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาโดยเร่งด่วนในสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนทุกด้าน โดยต้องจัดกิจกรรมตามตัวบ่งชี้ของตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการสอน และตัวแปรการได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การ ซึ่งจะ

ส่งผลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูทั้งทางตรงและทางอ้อม

5.3.1.4 รูปแบบการตอบสนองรายตัวบ่งชี้ของกลุ่มแฝงสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู สามารถนำไปใช้ในการระบุระดับความสามารถของครูในการบริหารจัดการชั้นเรียนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถบอกได้ว่าครูแต่ละคนมีระดับความสามารถในการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในกลุ่มโปรไฟล์ใด และสามารถนำผลที่ได้จากการจัดกลุ่มแฝงไปใช้ในการระบุว่า ครูกลุ่มใดที่จะต้องมีการพัฒนาสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านใดเป็นพิเศษ

5.3.1.5 จากผลการศึกษาที่พบว่าตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการสอนของครูทุกกลุ่มแฝง ส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู และจากผลการศึกษายังพบอีกว่า การได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในองค์การส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในการสอนของครู ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้เข้าร่วมประชุมอบรมสัมมนา หรือจัดกิจกรรมที่เป็นการส่งเสริมให้ครูสามารถเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และประเมินผล การเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชั้นเรียนต่อไป

5.3.1.6 จากผลการวิจัย พบว่า ครูในกลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 และ 3 เป็นกลุ่มครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนอยู่ในระดับสูง ยกเว้นสมรรถนะด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ยังอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะดังกล่าวโดยการจัดกิจกรรมเพื่อให้ครูเกิดการรับรู้ความสามารถในการสอน และความพึงพอใจในงาน ซึ่งจะส่งอิทธิพลทางบวกต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู และในขณะเดียวกันก็ต้องจัดกิจกรรมเพื่อให้ครูเกิดจิตวิญญาณ

ความเป็นครู เพื่อส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน และส่งเข้ารับการอบรมพัฒนาเกี่ยวกับเรื่อง การใช้ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาใช้สอนนักเรียน การศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้อื่น ๆ การใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน การใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือผลิตสื่อการสอน เช่น ทำใบงาน หรือใช้คอมพิวเตอร์มาช่วยทำงานธุรการชั้นเรียน เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ทั้ง 2 กลุ่ม พัฒนาสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนด้านการนำนวัตกรรมมาใช้ให้สูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนต่อไป

5.3.1.7 จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มครูในโปรไฟล์ที่ 4 เป็นกลุ่มที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนต่ำที่สุด ซึ่งครูที่จัดอยู่ในกลุ่มนี้เป็นครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปี ซึ่งตัวแปรการรับรู้บรรยากาศองค์กร เป็นตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูมากที่สุด ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรมีความสามารถในการชักชวนจูงใจให้อาจารย์ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจยินดีให้ความร่วมมือและควรมีภาวะผู้นำทางวิชาการคือเอาใจใส่ให้อาจารย์พัฒนางานด้านการจัดการเรียนการสอนให้โอกาสครูได้พัฒนาตนเองด้วยการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิชาที่สอนหรือสายงานที่รับผิดชอบผู้บริหารควรให้เสรีภาพในการทำงานและเปิดโอกาสให้ครูได้ทำงานด้วยตนเองบ้างให้อิสระครูในการแสดงความคิดเห็นเป็นการพัฒนาให้อาจารย์มีความคิดสร้างสรรค์และทำให้อาจารย์มีความรู้สึกว่าคุณค่าในตัวของคุณครูนอกจากนี้ผู้บริหารยังควรส่งเสริมสัมพันธภาพอันดีระหว่างครูในโรงเรียนควรจัดกิจกรรมให้ครูได้พบปะเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเป็นการส่งเสริมสมรรถนะของครูให้สูงขึ้น ซึ่งจะได้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและสถานศึกษาต่อไป

5.3.1.8 จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มครูที่มีสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนสูง คือกลุ่มโปรไฟล์ที่ 2 และกลุ่มโปรไฟล์ที่ 3 ได้รับอิทธิพลตรงจากตัวแปรจิตวิญญาณความเป็นครูและยังส่งผ่านมายังตัวแปรความพึงพอใจในงาน ซึ่งส่งผลต่อสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียน ดังนั้นจิตวิญญาณความเป็นครูเป็นตัวแปรสำคัญในการเสริมสร้างความพึงพอใจในงานความผูกพันต่อองค์กร และพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีในองค์กรของครูให้เพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้บริหารและโรงเรียนจึงควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างจิตวิญญาณความเป็นครู มาใช้ในโรงเรียน เพื่อเสริมสร้างจิตวิญญาณของครูให้เจริญเติบโตขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติตนตามหน้าที่ครู การปฏิบัติต่อศิษย์ การเป็นแบบอย่างที่ดี การมีมนุษยสัมพันธ์ การเสียสละในงานครู และการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพครู โดยสร้างเป็นวัฒนธรรมองค์กรและบรรยากาศองค์กรที่เอื้อ ให้ครูได้รับประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ เช่น การตระหนักถึงความหมายในงานที่ตนทำอยู่ การได้ติดต่อสัมพันธ์และแบ่งปันร่วมกับผู้อื่นและได้ทำในสิ่งที่มีคุณค่าต่อจิตวิญญาณของตน ซึ่งเกี่ยวกับการมุ่งประโยชน์เพื่อผู้อื่นและสังคมรวมทั้งให้การสนับสนุนในด้านต่างๆ ให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่อบอุ่น มีประสบการณ์ให้เรียนรู้ เป็นประชาธิปไตยเป็นสถานที่ที่ให้ความสุข และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนและผู้ปกครองเป็นที่ทำงานที่อุดมไปด้วยความกระตือรือร้น มีชีวิตชีวาด้วยงานที่มีความหมาย และเต็มเปี่ยมไปด้วยบรรยากาศแห่งความเมตตา กรุณา เอื้ออาทร ซึ่งจะส่งผลดีต่อสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครูให้สูงขึ้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำเทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มแฝงโมเดล สมการโครงสร้างแบบผสม มาทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรตามเกี่ยวกับพฤติกรรมการครูด้านอื่น ๆ เช่น ด้านสมรรถนะในการทำวิจัยใน

ชั้นเรียน หรือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เป็นต้นเพื่อให้ได้สารสนเทศในเชิงลึกสำหรับนำไปวางแผนพัฒนาครูให้ตรงกับความต้องการและสภาพปัญหาที่แท้จริง

5.3.2.2 การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรตาม คือ สมรรถนะการบริหารจัดการ ชั้นเรียนของครู ซึ่งเป็นตัวแปรต่อเนื่อง (Continuous Variable) วัดโดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า ผู้วิจัยจึงใช้การวิเคราะห์โปรไฟล์แฝง (Latent Profile Analysis: LPA) ดังนั้นควรมีการศึกษาสมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียนในลักษณะของตัวแปรจัดกลุ่ม ซึ่งจะต้องใช้การวิเคราะห์กลุ่มแฝง (Latent Class Analysis: LCA) เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยที่ได้ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

5.3.2.3 ควรนำเทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มแฝง (Latent Class Analysis) ไปใช้ร่วมกับการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model: SEM) ในลักษณะอื่น ๆ โดยศึกษากลุ่มแฝงของตัวแปรต้น เช่น กลุ่มแฝงจิตวิญญาณความเป็นครู กลุ่มแฝงการรับรู้ความสามารถในการสอนของครู กลุ่มแฝงความพึงพอใจในงานของครู กลุ่มแฝงความรู้ความสามารถในการสอนของครูที่ส่งผลต่อกลุ่มแฝงตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือกลุ่มแฝงสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกในการจัดกลุ่มครู เพื่อประโยชน์ในการพัฒนา หรือส่งเสริมให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

5.3.2.4 ควรศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับลักษณะของครูบางประการที่ส่งผลต่อระดับสมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียน

ของครู แต่ละกลุ่มด้วยการวิเคราะห์จำแนก (Discriminant Analysis) เพื่อให้ได้สารสนเทศในอีกมิติหนึ่งที่ลึกซึ้ง ตอบคำถาม การวิจัยได้ชัดเจนมากกว่าวิธีการวิเคราะห์แบบเดิม และเป็น ทางเลือกในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่า ในทางวิชาการ